

АЛБЪРТ Ф. НУСБАУМ ОНЯ, КОЙТО СЕ ИЗМЪКНА

Превод от английски: Мария Стамболиева, 1987

chitanka.info

Беше събота вечер и стоях край върволицата автомобили, идващи от Тихуана. Една след друга колите спираха пред мен и всеки път задавах обичайните въпроси: „Месторождение?“, „Нещо за деклариране?“

Случваше ми се да проверя някой камион или да помоля някой шофьор да се отдръпне за по-подробен оглед, но рядко. Правех го само когато имахме сведения от информатор, когато пътниците изглеждаха изключително весели и дружелюбни или пък когато имах някакво „чувство“. Това не ми се случваше често, но тези мои чувства почти във всички случаи се оказваха точни, така че винаги им обръщах внимание.

Когато видях Джак Уилнър, обзе ме чувството, че този човек крои нещо. Беше спрял в едно от отсрещните платна, зад волана на лъскав жълт автомобил с гюрук в посока към Мексико. Гюрукът беше спуснат и радиото гърмеше, настроено на вълната на една от рок програмите на Сан Диего. От всичко лъхаше някаква пресилена показност — като разните маймунджилъци, които правят фокусниците, когато искат да забаламосат публиката.

Беше началото на дежурството ми — правех обиколката от осем вечерта до четири сутринта, — така че си записах номера на шофьорската му книжка с намерението подробно да го проверя на връщане.

Много внимателно следих за колата, но когато дежурството ми свърши, тя още не се беше върнала. Раздадох на другите митничари номера на книжката и описанието на колата и се прибрах вкъщи.

До другата вечер почти бях забравил за жълтия автомобил, но на следващата събота вечерта отново го видях. Гюрукът беше спуснат, радиото гърмеше и както преди беше на път за Тихуана. Обзе ме същото чувство както първия път. Изтичах до телефона и се обадох в адуаната — в мексиканската митница — като ги помолих да направят проверка на автомобила.

Когато се върнах на пътеката, видях в далечината, че автомобилът вече е спрял. Мъже, облечени в униформи цвят каки, се бяха скупчили около него. Двама-трима проверяваха вратите, докато други оглеждаха багажника и покрива. Джак Уилнър — тогава, разбира се, още не знаех името му — стоеше приведен настрана и безгрижно пушеше цигара. Беше висок и слаб и дори от това

разстояние се виждаше, че е облечен с характерното за младежта пренебрежение към цветовете.

Бях доста зает с влизащите в страната коли и близо час не погледнах в онази посока. Когато погледнах, видях колата точно в мига, в който напускаше адуната. Уилнър се обърна, махна за раздяла на мексиканските служители, които го наблюдаваха подредени в кордон, и набра скорост.

Значи нищо не бяха намерили. В такъв случай, започнах да разсъждавам, вероятно внася нещо в Съединените щати. Зачаках връщането му. Останах малко след края на дежурството и отново раздадох описанието на колата и номера на книжката. Обърнах се към всекиго с молба да предаде описанието и номера на следващата смяна, в случай че не мине през тях.

Понеделник и вторник ми бяха почивни дни, но и двете вечери се обаждах в митницата да проверя дали автомобилът е бил засечен на влизане.

Не се беше връщал — и така продължи до края на седмицата. Колата не мина през граничния ни пункт.

Но в събота вечерта погледнах към отсрещната линия и той беше там, отново на път за Мексико.

Гледах го с отворена уста и изведнъж се изругах наум за глупостта си. Това, че е напуснал страната от този пункт, не означаваше непременно, че пак през този пункт трябва да се върне. Мексико и Калифорния имат около сто мили обща граница и доста са местата, през които човек може да се върне обратно в Щатите.

До този миг моето разследване на дейността на шофьора с жълтия автомобил си беше просто мое разследване и нищо повече. Явно беше крайно време да се заема сериозно със случая. Отидох при началника и му казах за подозренията си, а той изпрати съобщения до всички други пропускателни пунктове по калифорнийско-мексиканската граница. Един митничар разчита главно на информатори и на инстинкт. На информаторите дължи около деветдесет на сто от арестите, но „чувства“ като моето осигуряват останалите десет на сто.

Върнах се на поста си и зачаках. Трябваше да ни предупредят веднага щом претърсят автомобила, но никой не се обади. Никой.

А в събота вечерта, в най-големия наплив, видях жълтия автомобил отново на път за Мексико.

Първоначално помислихме, че е бил засечен на влизане, но че хората в съответния граничен пункт не са си направили труда да ни уведомят. Надзирателят ми обаче реши за всеки случай да провери и позвъни да разбере къде колата е пресякла границата за Щатите.

След половин час се получи отговор — никъде. Колата не се беше появявала на нито един от официалните гранични пунктове.

Някъде по тези сто гранични мили Уилнър беше намерил начин да се промъкне, без да спира за митническа проверка. Той явно можеше да влиза в Мексико, да товари колата, с каквато си иска контрабандна стока и да се връща в Щатите, без да си прави труда да плаща мито и без да се страхува от задържане. Трябваше да открием пролуката и да я запушим.

С едно телефонно обаждане до бюрото за моторни превозни средства получихме името на Джак Уилнър и адреса му в Сан Диего. Апартаментът му беше под двадесет и четири часово наблюдение; отново зачакахме. Уилнър се върна чак в сряда, паркира жълтия си автомобил под навеса и се прибра.

Като се изключи пазаруването и обикновените ежедневни излизания, свързани с домакинството, той си стоя вкъщи до събота вечерта. После премина през границата в Мексико, а една кола, натъпкана с митнически служители го следеше на петдесет ярда. От мястото си наблюдавах с радост това малко шествие. Бях сигурен, че вече се е хванал на въдицата и че скоро ще го изтеглим.

Но само така си мислех. Митничарите се върнаха след час. Той внезапно завил близо до Хаи Алаи Фронтон, докато те били попаднали в задръстване на Авенида Революсион.

Бяха го изпуснали.

Аз бях разочарован, а те — вбесени. Бяха сигурни, че ходът му е бил преднамерен, и поискаха заповед за обиск при завръщането му. Ако намереха дори и зрънце марихуана, на Уилнър лошо му се пишеше.

Дадох ми специално разрешение да придружа служителите и лично присъствувах, когато Уилнър се върна в апартамента си в сряда. От начина, по който зяпна, когато му показаха заповедта, беше ясно, че в събота не се беше отървал съзнателно от преследвачите си. До

момента, в който му натикаха в лицето заповедта, не знаеше, че е заподозрян в нещо.

Прегледахме колата му — беше безупречно чиста. Петънце нямаше. Явно наскоро беше мита и отвътре, и отвън, защото дори пепелниците бяха празни. Уилнър ни гледаше как разглобяваме, а после сглобяваме наново колата, но не беше така спокоен, както оня ден на границата. Непрекъснато си облизваше устните и пристъпваше от крак на крак. Явно беше приел граничния преглед като нещо обичайно, но сега определено ставаше друго. Нещо бяхме надушили и той, изглежда, усещаше, че ще го следим, докато го хванем.

Затова бях удивен, когато го видях да влиза в Мексико в събота вечерта. Учудването ми нарасна, когато доброволно спря на адуната и влезе вътре. По-късно научихме от служителите, които го следяха, че е подал молба за временно жителство и че се е погрижил за всички останали документи, необходими за удължен престой в Мексико. Явно скоро нямаше да се върне — беше по-уплашен, отколкото дори аз допусках.

През следващите месеци доста си мислих за Уилнър. В съзнанието ми той беше „оня, който се измъкна“. За целия ми стаж на митницата това беше първият човек, който се бе изплъзнал от задържане, и то при положение че бях сигурен, че е контрабандист.

Повече от година не видях Джак Уилнър, пои това трябваше да отида в Мексико, за да го срещна. Всяка пролет има състезания с яхти от Нюпорт бийч до Енсенада. В тези състезания винаги участвуват триста-четиристотин лодки, които привличат голяма тълпа на финала. Отидох с колата си и видях Джак Уилнър, застанал сам на не повече от десет стъпки от мен.

Приближих го и го докоснах по рамото.

— Здравсти — казах. — Не ме ли помниш?

Той колебливо ми се усмихна, но после, когато си спомни, усмивката му застина. Очните му ябълки трепнаха и започна да се оглежда в тълпата за други „познати лица“ като мен.

— Просто дойдох да видя състезанието. Не бях намислил нарочно да те срещам.

Това го успокои и той видимо се отпусна. Погледахме лодките, застанали един до друг. С течение на времето стана по-дружелюбен и ми разказа туй-онуй за себе си. Притежаваше малък хотел и морска

база на около двадесет мили южно от Тихуана и беше дошъл в Енсената да огледа една-две лодки, които бе намислил да купи. Покани ме някой път да му отида на гости.

— С печалбите от контрабандата ли ги купи? — попитах нахакано. Искаше ми се да го накарам да говори, а знаех, че никога няма да го направи, ако се опитам да хитрувам и да увъртам.

Той се усмихна, изненадан от откровеността ми.

— Не желая да подписвам показания — каза, като имитираше злодеите от телевизионните предавания. После след известно време кимна. — Да, така спечелих парите, за да ги купя.

— Вече не се ли занимаваш с контрабанда?

— Не.

— Трудно е да се повярва — казах аз. — Явно доста си изкарвал, за да можеш да си позволиш да започнеш бизнес. Малко са професионалните контрабандисти, които се отказват, преди да ги хванат.

— Бях решил да спра в момента, в който някой започне да души около мен. Вие и вашите хора много почнахте да душилите и спрях.

Купихме си тако^[1] от един уличен продавач и спряхме да хапнем.

— В такъв случай няма да имаш нищо против да ми кажеш как успяваше да се връщаш в Калифорния, без да те забележат, при положение че те дебнеха на всички гранични пунктове.

— Не, нямам нищо против. Беше лесно. Просто си пъхах номерата на колата под якето и се връщах пеша през границата — каза той с усмивка. — Внасях контрабанда жълти автомобили с гюруци, всяка седмица по един.

[1] Мексикански хлебчета с пълнеж. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.